

Baze pentru profeție

Sabat după-amiază

De memorat:

„Am auzit glasul Domnului întrebând: «Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?» Eu am răspuns: «Iată-mă, trimite-mă!» (Isaia 6:8).

Dreptul lui Dumnezeu de a stăpâni asupra universului derivă din calitatea Lui de Creator al tuturor lucrurilor (Apocalipsa 4:11) și din caracterul Lui. Odată cu descoperirea caracterului neprihănit al lui Dumnezeu începem să înțelegem cum și de ce ființele umane sunt lipsite de slava lui Dumnezeu.

În această săptămână continuăm cu viziunea asupra sălii tronului și analizăm modul în care umanitatea se raportează la un Dumnezeu sfânt, precum și modul în care jertfa lui Hristos ne restaurează și ne aduce aproape de tron. Dumnezeu intenționează să ne reabiliteze, nu doar la nivel individual, ci și colectiv, astfel încât să revelăm din nou gloria Sa în fața restului lumii create. Cercetând și alte pasaje din Biblie descoperim indicii importante care ne ajută să înțelegem și să începem să apreciem înalta chemare pe care Dumnezeu ne-a adresat-o nouă, niște păcătoși iertați și răscumpărați.

În cele din urmă, răzvrătirea umană va lua sfârșit pentru totdeauna. Ba, mai mult, caracterul iubitor al lui Dumnezeu, caracterul Său altruist și gata să Se sacrifice, va străluci și mai puternic decât în planul Său inițial pentru omenire. Deși Dumnezeu nu a dorit niciodată ca omenirea să cadă, prin jertfa Domnului Isus caracterul iubitor al lui Dumnezeu a ieșit în evidență într-un mod remarcabil.

Duminică, 11 mai

„Iată-mă, trimite-mă!”

Cu ani în urmă, o biserică a decis să renoveze un subsol pentru a crea o nouă sală de părtășie. Unul dintre primele lucruri a fost să instaleze corpuri noi de iluminat, crezând că acestea aveau să înfrumusețeze spațiul. Odată ce acestea au fost instalate însă, spațiul arăta și mai rău, pentru că luminile puternice au modul lor propriu de a dezvălui defectele.

Viziunea uimitoare a lui Isaia cu tronul lui Dumnezeu l-a făcut dureros de conștient de neajunsurile sale. „Vai de mine! Sunt pierdut,

căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor” (Isaia 6:5). Și noi am avea aceleași trăiri dacă am fi dintr-odată duși în prezența Domnului. Lumina este suficient de puternică încât să ne elimine toate scuzele. În prezența lui Dumnezeu simțim că suntem pierduți. Isaia a avut parte de surpriza vieții lui.

1. Citește Isaia 6:6-8. Isaia știa că păcatul însemna că suntem „pierduți”. Plata păcatului este moartea. Dar în loc să ne lase pradă consecințelor păcatului, un Dumnezeu al iubirii ne apropie și mai mult de El. Care a fost rezultatul acestei întâlniri și de ce este importantă?

Isaia 6:6-8

⁶ Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar.

⁷ Mi-a atins gura cu el și a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!”

⁸ Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!”

Isaia a fost curățat de păcatul lui când un serafim a luat cărbune de pe altar și i-a atins gura cu el. Acesta era cel mai probabil altarul tămâierii, unde se face mijlocire de către poporul lui Dumnezeu și pentru poporul lui Dumnezeu (vezi Apocalipsa 8:3,4). Păcatele lui Isaia au fost iertate, iar acum era considerat demn să stea în prezența lui Dumnezeu – mai mult decât atât, a fost însărcinat să-L reprezinte pe Dumnezeu în lume.

Interesant este că termenul „serafim” înseamnă „cel care arde”. De remarcat modul în care Domnul Isus a descris lucrarea lui Ioan Botezătorul, în Ioan 5:35 – „Ioan era lumina care este aprinsă și luminează și voi ați vrut să vă veseliți câtăva vreme la lumina lui”. Deși, bineînțeles, Ioan însuși era un păcătos care avea nevoie de har și de mântuire, lucrarea lui arăta spre singurul care putea aduce har și mântuire.

Isus a venit ca reprezentarea perfectă a gloriei Tatălui – iar Dumnezeu a trimis un profet, un păcătos, care a îndeplinit o sarcină asemănătoare cu cea a serafimului din cer.

Numai după ce s-a convins că păcatul său a fost îndepărtat, Isaia a spus: „Iată-mă, trimite-mă!” Cum putem fiecare dintre

noi, având păcatele îndepărtate de sângele Domnului Isus, să răspundem așa cum a făcut Isaia aici?

Luni, 12 mai

Cei doi heruvimi

Imediat după ce primii noștri părinți au fost alungați din Grădină, Dumnezeu le-a oferit speranța venirii lui Mesia (Geneza 3:15). Apoi a pus un simbol puternic la porțile Edenului: doi heruvimi cu o lumină strălucitoare între ei. Nu ar trebui să pierdem din vedere faptul că această scenă se aseamănă foarte mult cu chivotul legământului, un simbol al tronului lui Dumnezeu (Exodul 25:18).

2. Conform cu Geneza 3:21-24, ce sarcină aveau heruvimii și de ce?

Geneza 3:21-24

²¹ Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevestei lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele.

²² Domnul Dumnezeu a zis: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm, dar, acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci.”

²³ De aceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul din care fusese luat.

²⁴ Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, care să învâртеască o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții.

Deși aveau cu siguranță responsabilitatea de a împiedica accesul păcătoșilor la pomul vieții (Geneza 3:22), heruvimii erau și un simbol al speranței, al promisiunii că într-o zi oamenii aveau să fie readuși în Paradis. „Grădina Edenului a rămas pe pământ mult timp după ce omul a fost alungat de pe plăcutele ei alei. Familiei de oameni le-a fost permis mult timp să privească lung spre casa nevinovăției, intrarea în Grădină fiind oprită de îngerii păzitori. La poarta Paradisului păzită de heruvimi se manifesta gloria lui Dumnezeu. Aici veneau Adam și fiii săi să I se închine lui Dumnezeu. Aici ei și-au reînnoit jurămintele de ascultare față de acea lege pe care o călcase, ajungând apoi să fie îndepărtați din Eden. [...] Dar, la reînnoirea finală, când vor fi «un cer nou și un pământ nou» (Apocalipsa 21:1), Edenul va fi readus pe pământ, mult mai glorios împodobit decât a fost la început” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 62).

Modul de exprimare din Geneza 3:24 este de asemenea interesant: Biblia indică faptul că Dumnezeu „a pus” heruvimii la est de Eden, iar cuvântul ebraic folosit este *șakan*, rădăcina cuvântului pentru „cortul” sfânt (vezi Exodul 25:9, Numeri 3:26), unde prezența lui Dumnezeu locuia în mijlocul poporului Său. Deși termenul obișnuit, *șechina*, pentru prezența lui Dumnezeu nu apare în Biblie, și acesta are la bază acest cuvânt tradus adesea cu „cort”. O traducere literală a termenului *șakan* ar putea fi: „La răsăritul grădinii Edenului [Dumnezeu] a pus provizoriu niște heruvimi.”

În Biblie, heruvimii sunt asociați cu prezența lui Dumnezeu (vezi 1 Cronici 13:6; Psalmii 80:1 și Isaia 37:16), în special cu tronul Său, care este locul unde este proclamat numele Său. Nu ar trebui să pierdem din vedere faptul că cei 24 de bătrâni care stau în jurul tronului lui Dumnezeu, în Apocalipsa 4 și 5, Îi cântă laude și declară dreptul Lui de a stăpâni în calitate de Creator al tuturor lucrurilor (Apocalipsa 4:11). Lucrul acesta ne poate ajuta să înțelegem scena din sala tronului și rolul nostru ca păcătoși iertați în relație cu Făcătorul nostru.

Marți, 13 mai

Asemenea cărbunilor aprinși

Heruvimii, fie ca ființe vii (Ezechiel 10:8), fie ca simboluri de aur ale acestora (Exodul 25:18), apar în întreg Vechiul Testament. Adeseori sunt descriși stând chiar lângă tronul lui Dumnezeu, radiind gloria Sa în univers. Heruvimii sunt și brodați pe perdeaua din fața Sfintei Sfintelor (Exodul 26:1). În cartea Psalmii, puterea supremă a lui Dumnezeu asupra creației este descrisă poetic prin ideea că Dumnezeu este purtat prin aer de heruvimi (Psalmii 18:10). Dumnezeu a poruncit ca chivotul legământului să fie acoperit de doi heruvimi din aur masiv, cu aripile întinse unul spre celălalt (Exodul 25:18-20).

3. Ce asemănări vezi între pasajul din Ezechiel 1:4-14 și scenele descrise în Isaia 6:1-6 și Apocalipsa 4:1-11?

Ezechiel 1:4-14

⁴ M-am uitat și iată că a venit de la miazănoapte un vânt năprasnic, un nor gros și un snop de foc care răspândea de jur împrejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea ca o aramă lustruită, care ieșea din mijlocul focului.

⁵ Tot în mijloc se mai vedeau patru făpturi vii a căror înfățișare avea o asemănare omenească.

⁶ Fiecare din ele avea patru fețe și fiecare avea patru aripi.

- ⁷ Picioarele lor erau drepte, și talpa picioarelor lor era ca a piciorului unui vițel și scânteiau ca niște aramă lustruită.
- ⁸ Sub aripi, de cele patru părți ale lor, aveau niște mâini de om; și toate patru aveau fețe și aripi.
- ⁹ Aripile lor erau prinse una de alta. Și când mergeau, nu se întorceau în nicio parte, ci fiecare mergea drept înainte.
- ¹⁰ Cât despre chipul fețelor lor era așa: înainte, toate aveau o față de om; la dreapta lor, toate patru aveau câte o față de leu; la stânga lor, toate patru aveau câte o față de bou; iar înapoi, toate patru aveau câte o față de vultur.
- ¹¹ Aripile fiecareia erau întinse în sus, așa că două din aripile lor ajungeau până la cele învecinate, iar două le acopereau trupurile.
- ¹² Fiecare mergea drept înainte, și anume încotro le mîna duhul să meargă, într-acolo mergeau; iar în mersul lor nu se întorceau în nicio parte.
- ¹³ În mijlocul acestor fapte vii era ceva ca niște cărbuni de foc aprinși care ardeau; și ceva ca niște făclii umbla încoace și încolo printre aceste fapte vii; focul acesta arunca o lumină strălucitoare, și din el ieșeau fulgere.
- ¹⁴ Făpturile vii însă, când alergau și se întorceau, erau ca fulgerul.

Isaia 6:1-6

- ¹ În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul.
- ² Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau.
- ³ Strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!”
- ⁴ Și se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna, și Casa s-a umplut de fum.
- ⁵ Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!”
- ⁶ Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar.

Apocalipsa 4:1-11

- ¹ După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe și care

vorbea cu mine, mi-a zis: „Suie-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!”

² Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva.

³ Cel ce ședea pe el avea înfățișarea unei pietre de jasp și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.

⁴ Împrejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci și patru de scaune de domnie; și pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci și patru de bătrâni, îmbrăcați în haine albe; și pe capete aveau cununi de aur.

⁵ Din scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete. Înaintea scaunului de domnie ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.

⁶ În fața scaunului de domnie mai este un fel de mare de sticlă, asemenea cristalului. În mijlocul scaunului de domnie și împrejurul scaunului de domnie stau patru făpturi vii, pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi.

⁷ Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu; a doua seamănă cu un vițel; a treia are fața ca a unui om; și a patra seamănă cu un vultur care zboară.

⁸ Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinăuntru. Zi și noapte ziceau fără încetare: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!”

⁹ Când aceste făpturi vii aduceau slavă, cinste și mulțumiri Celui ce ședea pe scaunul de domnie și care este viu în vecii vecilor,

¹⁰ cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie și ziceau:

¹¹ „Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!”

Ezechiel asistă la o manifestare impresionantă a puterii lui Dumnezeu. La început scena este derutantă și se potrivește cu situația dificilă în care se afla poporul lui Dumnezeu în acel moment: poporul ales nu se afla în Țara Promisă, ci în robia babiloniană. Când analizează scena din fața sa, Ezechiel privește în sus și vede tronul lui Dumnezeu deasupra a toate. De observat asemănările importante cu celelalte viziuni care implică tronul. Ființele vii pe care le vede Ezechiel au aceleași fețe cu ființele vii din viziunea lui Ioan: un leu, un vultur, un

bou/vițel și un om. Aceste fapte misterioase cu patru fețe nu sunt inițial nominalizate în descrierea lui Ezechiel, dar ulterior, într-o altă scenă din sala tronului (vezi Ezechiel 10:1-21), sunt numite „heruvimi” și descoperim de asemenea cărbunii aprinși din viziunea lui Isaia cu serafimii. Aceștia au aceleași fețe cu făpturile vii menționate în viziunea lui Ioan.

De fiecare dată când vedem tronul lui Dumnezeu – fie simbolic pe chivotul legământului, care slujea ca locul de întâlnire între Dumnezeu și Moise (Exodul 25:22), fie în viziunile uimitoare ale profeților – heruvimii sunt întotdeauna acolo. Există o legătură puternică între aceștia și tronul lui Dumnezeu. Toate ființele create de Dumnezeu au fost menite să reflecte gloria Sa – indiferent că vorbim despre omenirea creată după chipul Său sau despre ființele îngerești care se află chiar lângă tronul Său glorios.

*„Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic!”
Unde te situezi tu în raport cu sfințenia la care este martor
Ezechiel aici? Ce îți spune răspunsul tău despre nevoia ta de
Evangelie?*

Miercuri, 14 mai

Dumnezeu în mijlocul poporului Său

Călăuziți de prezența lui Dumnezeu sub formă de nor, în drumul lor spre Țara Promisă israeliții se opreau, ridicau cortul întâlnirii, după care semințiile își așezau tabăra în jurul acestuia – trei seminții pe fiecare parte. Prezența lui Dumnezeu cobora în Locul Preasfânt și locuia în mijlocul poporului Său.

4. De fiecare parte a cortului întâlnirii exista o seminție dominantă. Care erau aceste patru seminții dominante, conform Numeri 2?

Numeri 2:3 (est)

³ La răsărit, tabăra lui Iuda, cu steagul ei și cu oștirile sale. Acolo să tăbărească mai marele fiilor lui Iuda, Nahșon, fiul lui Aminadab,

Numeri 2:10 (sud)

¹⁰ La miazăzi, tabăra lui Ruben, cu steagul ei și cu oștirile ei. Acolo să tăbărească mai marele fiilor lui Ruben, Elițur, fiul lui Ședeur,

Numeri 2:18 (vest)

¹⁸ La apus, tabăra lui Efraim, cu steagul său și cu oștirile sale. Acolo să tăbărească mai marele fiilor lui Efraim, Elișama, fiul lui Amihud,

Numeri 2:25 (nord)

²⁵ La miazănoapte, tabăra lui Dan, cu steagul ei și cu oștirile ei. Acolo să tăbărească mai marele fiilor lui Dan, Ahiezer, fiul lui Amișadai,

De remarcat că fiecare seminție dominantă își arbora propriul „steag”, un drapel special, pentru a se identifica. Deși Scripturile nu descriu explicit ce se afla pe fiecare steag, există o tradiție interesantă – bazată în mare pe caracteristicile semințiilor descrise în Geneza 49 și Deuteronomul 33 – care atribuie una dintre cele patru fețe fiecăruia dintre cele patru puncte cardinale. „Potrivit tradiției rabinice, steagul lui Iuda înfățișa imaginea unui leu, cel al lui Ruben – chipul unui om sau al unui cap de om, cel al lui Efraim – imaginea unui bou, iar cel al lui Dan – a unui vultur; astfel că cele patru ființe vii unite în formele heruvimice descrise de Ezechiel erau reprezentate pe aceste patru steaguri” (Carl Friedrich Keil și Franz Delitzsch, *Commentary on the Old Testament*, vol. 1, 2011, p. 660).

Bineînțeles că e posibil să interpretăm prea mult tradiția, dar este totuși interesant să comparăm această tradiție antică cu descrierea biblică a Noului Ierusalim. Apare un model interesant: pe fiecare dintre cele patru laturi ale cetății sunt trei porți care reprezintă trei seminții (Apocalipsa 21:12,13).

Din descrierea atât a taberei lui Israel, cât și a Noului Ierusalim reiese un fapt crucial: Dumnezeu intenționează să atragă omenirea mai aproape de tronul Său. Cartea Apocalipsa ne învață că „Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul sunt Templul ei” (Apocalipsa 21:22).

Evident că noi nu trăim în tabăra lui Israel. Dar care sunt modalitățile prin care ne putem apropia de prezența lui Dumnezeu în viața noastră de acum?

Joi, 15 mai

Căderea lui Lucifer

Lucifer a fost cândva un heruvim ocrotitor, ocupând o funcție înaltă lângă tronul lui Dumnezeu. Existența sa ar fi contribuit la dezvăluirea gloriei lui Dumnezeu în fața universului. În schimb, el a început să se gândească la propria glorie, nu la gloria Creatorului său. Mai exact, a început să își imagineze că nu i se acorda respectul cuvenit.

5. Studiază Ezechiel 28:11-17 și Isaia 14:12-14. Ce a dus la căderea lui Lucifer? Compară aceste pasaje cu Apocalipsa 14:1-12. Cum ne ajută acest contrast dintre căderea lui Lucifer și poziția înaltă a omenirii în Hristos să înțelegem ce se întâmplă în Apocalipsa 14?

Ezechiel 28:11-17

¹¹ Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:

¹² „Fiul omului, fă un cântec de jale asupra împăratului Tirului și spune-i: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Ajunseseși la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe.

¹³ Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonix, cu topaz, cu diamant, cu crisolit, cu onix, cu jasp, cu safir, cu rubin, cu smarald și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut.

¹⁴ Erai un heruvim ocrotitor cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare.

¹⁵ Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine.

¹⁶ Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie și ai păcătuț; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare.

¹⁷ Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea te arunc la pământ, te dau priveriște împăraților.

Isaia 14:12-14

¹² Cum ai căzut din cer, luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!

¹³ Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei,

¹⁴ mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.”

Apocalipsa 14:1-12

¹ Apoi m-am uitat și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său.

² Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; și glasul pe care l-am auzit era ca al celor ce cântă cu lăuta, și cântau din lăutele lor.

³ Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii care fuseseră răscumpărați de pe pământ.

⁴ Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel.

⁵ Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

⁶ Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.

⁷ El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”

⁸ Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniai curviei ei!”

⁹ Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână,

¹⁰ va bea și el din vinul mâniai lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniai Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.

¹¹ Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihna cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei!

¹² Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

De notat cum Lucifer a fost alungat de pe muntele cel sfânt, iar răscumpărații stau pe muntele Sion cu Mielul lui Dumnezeu! Se spune că Lucifer a fost în Eden. Oamenii au fost și ei acolo, dar, spre deosebire de Satana, omenirea este readusă în Paradis prin Hristos (vezi Apocalipsa 22:1-3).

În acest context, următorul citat din Ellen G. White este cât se poate de edificator: „Cerul va triumfa, pentru că locurile rămase libere în cer în urma căderii lui Satana și a îngerilor săi vor fi ocupate de cei răscumpărați de Domnul” (The Advent Review and Sabbath Herald, 29 mai 1900). Și ei se află acolo, în cer, doar datorită Evangheliei. De fapt, tema Evangheliei – răscumpărarea – se regăsește explicit în sala tronului din Apocalipsa 4 și 5. De exemplu, îngerii strigă: „Vrednic ești

Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam” (Apocalipsa 5:9). Ce ilustrare a Evangheliei: moartea Domnului Isus pentru răscumpărarea omenirii!

De remarcat și modul în care limbajul reflectă mesajul primului înger, în care suntem chemați să predicăm „Evanghelia veșnică [...] locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6). Ce reprezentare puternică a plenitudinii a ceea ce a făcut Hristos pentru lume! Nu există ființă umană în toată istoria pământului pentru care Hristos să nu fi murit. Trebuie doar ca oamenii să afle despre lucrul acesta și să aleagă să îl accepte.

Ce rol avem ca biserică și ca indivizi în a-i conștientiza pe oameni de ceea ce a făcut Hristos pentru ei?

Vineri, 16 mai

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Tragedia veacurilor, cap. 42

Satana, cândva un heruvim ocrotitor, a căutat să distrugă încrederea în tronul lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a permis îngerilor căzuți să își continue răzvrătirea pentru a arăta universului profunzimea răutății care rezultă din înălțarea de sine – și, deși Satana a reușit să înșele omenirea astfel încât aceasta să i se alăture în războiul împotriva lui Dumnezeu, Hristos l-a învins definitiv la cruce, asigurându-i omenirii locul unde au stat odată îngerii căzuți. Păcătoșii, prin Hristos, se opun public pretențiilor lui Lucifer. Scena finală este, într-un fel, o revelație și mai mare a bunătății și iubirii lui Dumnezeu decât a existat înainte de căderea lui Lucifer. Deși Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca răul să existe și este o tragedie cu consecințe eterne, atunci când totul se va termina, bunătatea și iubirea lui Dumnezeu se vor manifesta în moduri în care altfel nu s-ar fi manifestat niciodată.

Hristos „privește asupra celor răscumparați [...]. El vede în ei rezultatul muncii sufletului Său și este mulțumit. Apoi, cu un glas care mișcă mulțimile celor dreți și ale celor nelegiuți, El declară: «Iată răsplata pentru sângele Meu! Pentru aceștia am suferit, pentru ei am murit, ca să locuiască în prezența Mea în veacurile veșnice»” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 671).

Zilnic: Geneza 18 – 24; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 20

Cine se considera pe sine „praf și cenușă”?

Compară câți oameni a salvat Domnul prin Avraam și câți a salvat prin Lot de focul trimis asupra cetăților din câmpie!

Când a știut îngerul că Avraam se teme de Dumnezeu?

Ce cuprindea moșia lui Avraam și unde era poziționat mormântul în ogor?

Ce fel de talente avea Timotei?